

GAST

GASTATELIERS 2006

DAGLICHT / BEELDENSTORM

ATEL

LIERS

2006

VIJFENNEGENTIG PORTRETTEEN HANGEN op een rij aan het plafond in het Kulturhus in Zwartsluis. Van een baby tot de oudste dame van het dorp. Het zijn transparante portretten die op volgorde van leeftijd zijn gerangschikt, voor elk jaar één, waardoor ze de beschouwer een overzicht van alle fases van het leven bieden.

Voor de bewoners van Zwartsluis zijn het bekenden of dierbaren. Hierdoor worden ze nauw betrokken bij deze kunstopdracht voor een centrale plek in hun dorp.

's Ochtends als ze wakker ligt, of 's avonds voor het slapen gaan, overdenkt Gery Bouw haar leven tot nu toe en mijmert ze over wat het verder nog kan worden. Ze denkt over het verleden, het heden en de toekomst en ziet zichzelf als een schakel in de tijd; als onderdeel van een groter geheel. Sequoia's die ze ziet tijdens een vakantie in Amerika hebben op haar een zelfde effect: "Dan zie je daar enorme giganten tussen die jonge boompjes staan. Daar was ik zo van onder de indruk; dat iets wat 2000 jaar geleden geboren is, of ontstaan, nog steeds leeft".

Het gastatelier staat vol platen glas en transparante films. De afbeeldingen op het glas schuiven voor elkaar. Aan de muur wat schetsen en knipsels. Op tafel, tussen stukken krant en boeken, liggen haar dummy's van de laatste tijd. De werkperiode hier is een welkome

onderbreking in de drukke werkzaamheden voor opdrachten. Zich nog losmakend van die werkzaamheden toont ze documentatie van monumentale werken die ze de laatste jaren realiseerde. Ze werkt veel met structuren van takken en wortels, met reeksen van namen en series portretten. Sinds een reis door Marokko komen daar de Arabische geometrische patronen bij waarvan fotokopieën aan de muur hangen. In opdracht van een speciale school voor basisonderwijs ontwierp ze, naast een gezeefdrukte glaswand en binnenverlichting, een stenen tapijt met zitpoefjes, geïnspireerd op de bedoeïenencultuur. "Die kinderen willen op de speelplaats een vast plekje hebben, dan voelen ze zich veilig", motiveert de kunstenaar. Het tapijt van stenen vormt tevens een doolhof. Zo combineert Bouw het decoratieve met het functionele.

Verhoudingen in tijd, tussen mensen onderling, tussen mensen van verschillende leeftijden, en tussen mens en natuur, zijn zaken die haar fascineren. Bij de opdrachten is de betrokkenheid van bewoners of gebruikers van

het gebouw erg belangrijk: "Al die bedrijven, al die instellingen, die moeten allemaal mee willen. Het is een opdracht, dus een zakelijke verhouding, maar het wordt ook altijd een persoonlijke".

In die zin fungeert Bouw vaak als intermediair tussen mensen en hun omgeving. Ze wil betrokkenheid van de kijkers, niet zozeer bij het werk, als wel bij de boodschap ervan. Alsof ze de maatschappij een spiegel voorhoudt en de vinger legt op de zere plek van het ontbreken van werkelijk contact. Of liever nog: ze daagt mensen uit om anders te handelen, om zich wel open op te stellen en relaties aan te gaan.

Of het nu opdrachten zijn of autonoom werk, steeds handelt haar kunst over intimiteit, over menselijke warmte en de kosmische verbondenheid van ons allemaal met de natuur en met elkaar. Zo maakte ze voor een ziekenhuis een ontwerp voor de sluis naar de operatiekamers. Ze ontwierp de glazen schuifdeuren waarvoor mensen afscheid nemen van een dierbare die geopereerd zal worden. Op elke deur plaatste ze de foto van een kind met getuiste mond. Op het moment dat de deuren sluiten kussen de kinderen elkaar en worden ze symbool voor het afscheid dat zich hier vele malen per dag afspeelt. De kille ziekenhuisgang krijgt ineens een menselijke maat.

Vergelijkbaar was een ontwerp voor de thuiszorg waarbij twee mensen elkaar in evenwicht

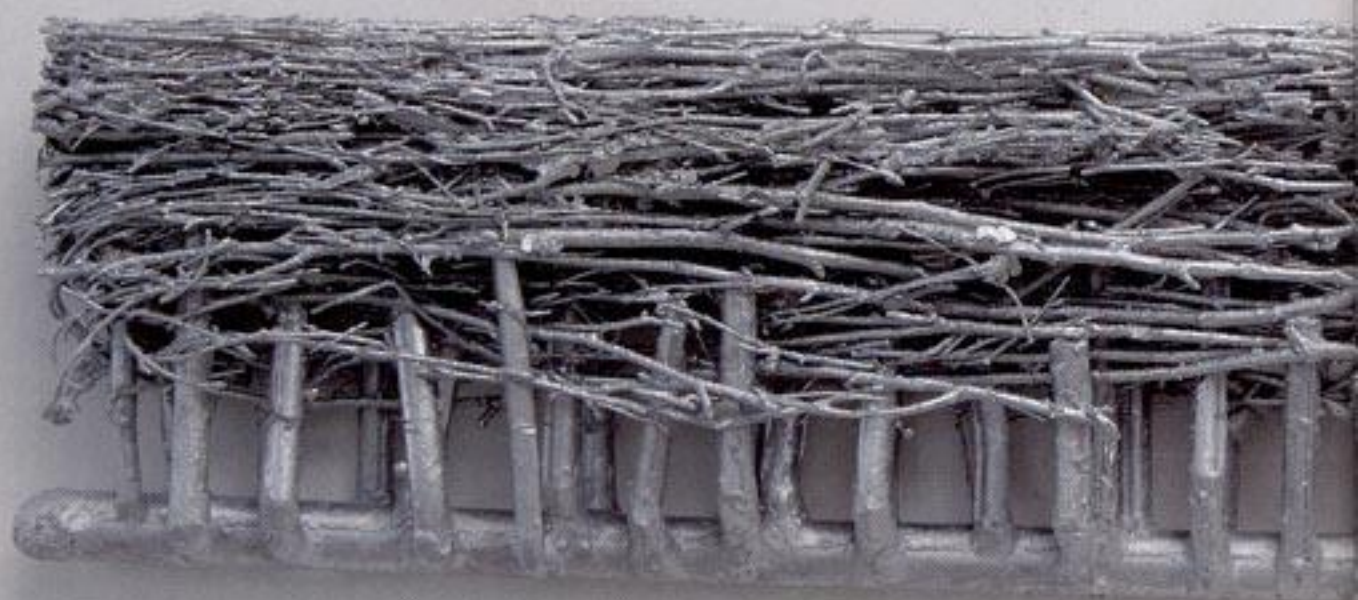
houden op het moment dat de deur gesloten is. Elk alleen hebben ze een zeer wankel evenwicht, maar door elkaar te helpen vormen ze een krachtig geheel. Voor Bouw staat dit beeld model voor de thuiszorg waarbij mensen geholpen worden hun evenwicht te herstellen. Haar eigen moeder stond model voor één van de dames. Gery werkt liever met mensen die dicht bij haar staan, dan met professionele modellen. Natuurlijk voor een deel omdat ze haar dierbaren daarmee vastlegt. Maar vooral omdat ze met haar ouders, zus of kinderen al een vertrouwensband heeft. Dat stelt haar in staat om veel directer tot de essentie te komen en een sfeer van intimiteit te creëren.

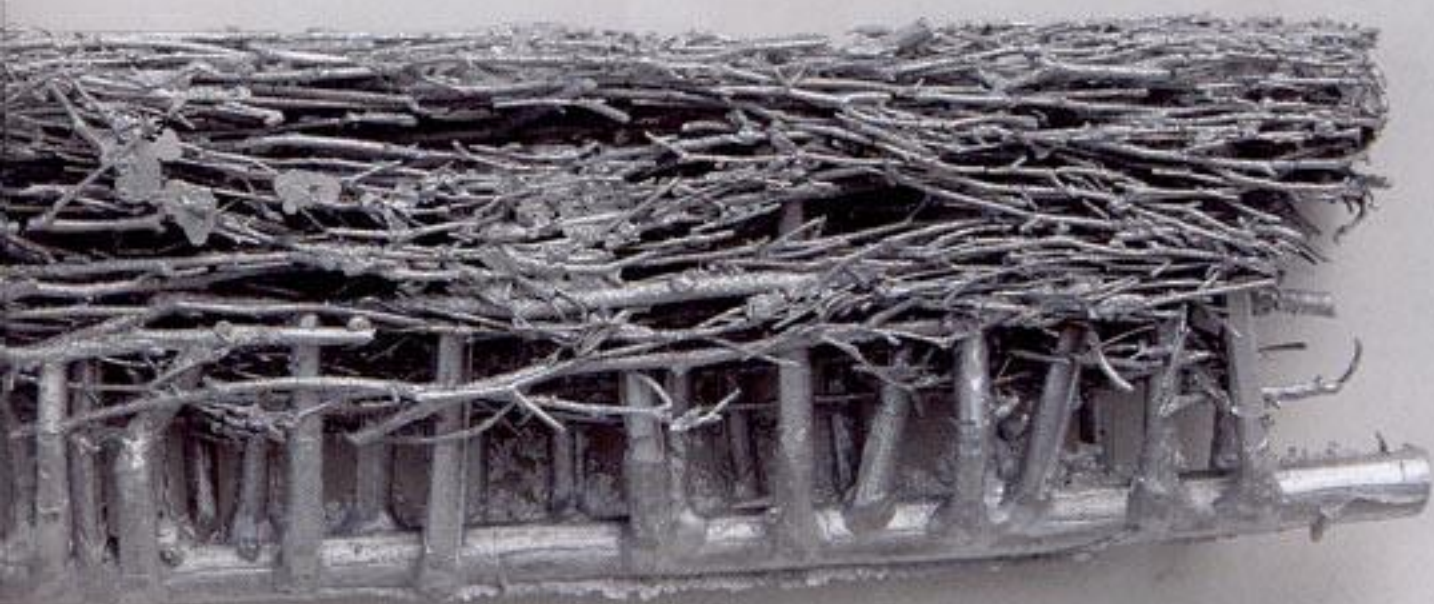
Na een langdurige periode van vooral achter de computer werken, heeft Bouw in het gastatelier eindelijk tijd om zelf weer de handen te laten wapperen.

Hier kan ze technisch de mogelijkheden onderzoeken van het zeefdrukken op glas, iets wat ze tot nu toe door bedrijven liet uitvoeren. Daarnaast zoekt ze aanvankelijk naar dragers voor haar glazen panelen.

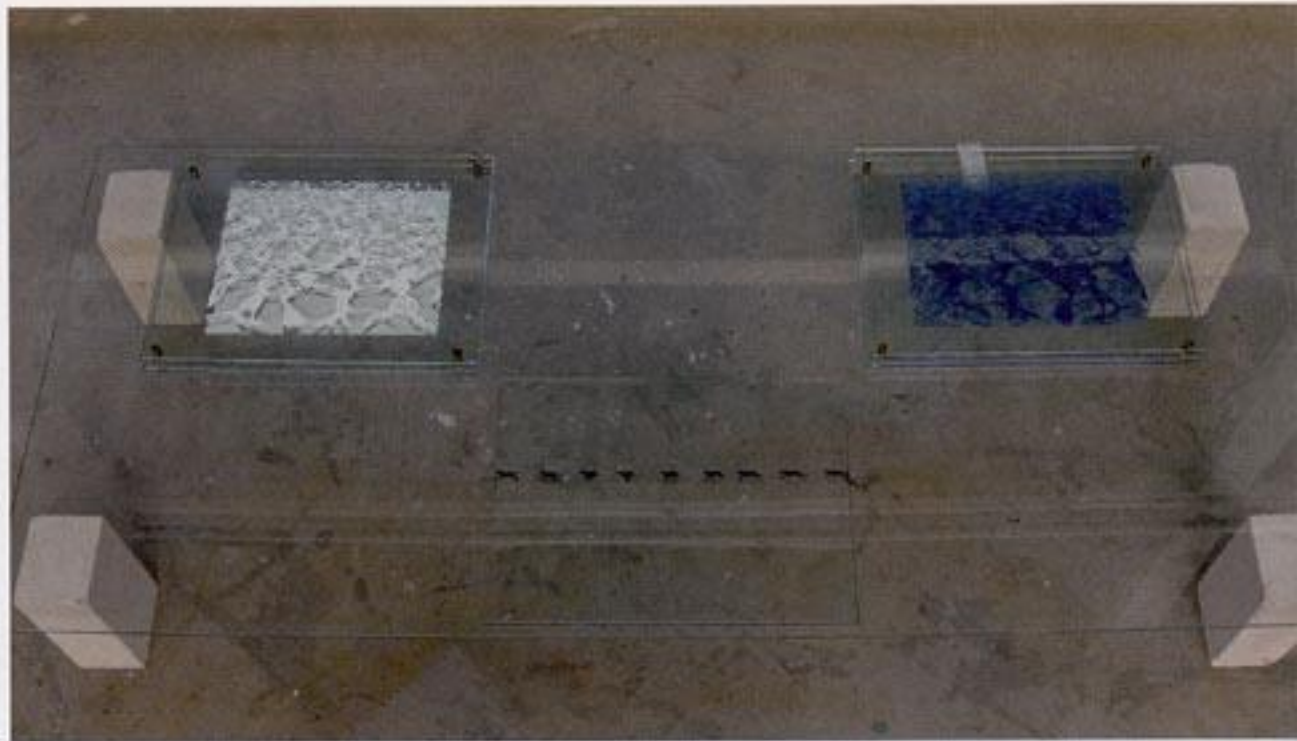
In aluminium giet ze takkenbossen af, waarop de glasplaten kunnen rusten. Door zelf te experimenteren gaat het toeval weer een rol spelen en ontstaan er nieuwe vormen.

De gietkanalen bij de aluminium takkenbossen worden stammen van boompjes, en het bosje takken wordt een heus bos. Wat aanvankelijk als drager van glas bedoeld was, wordt zo een autonoom beeld.

2006

GAST

ATEL

HERS